

BÖLÜM - I

Görev Tamamlandı

Antalya yine sıcak günlerinden birisini yaşıyordu. Delikanlı hava çok sıcak olmasına rağmen kafasında kocaman bir bere ile elleri cebinde altında kendisine 3 beden büyük gelen bir pantolon ile salaş bir tişört giymiş halde kösede ki bir kuyumcuya girdi. Kuyumcu içeri gireni gördüğü anda elini seneler önce kuyumcular odası başkanının ona zorla aldırıldığı silahına doğrulttu. Daha görür görmez anlamıştı bu çocukta bir şeyler olduğunu.

Delikanlı bir nişan yüzüğü almak istediğini söyleyince içinden "tabi ya hep yüzük almak istersiniz zaten diye geçirdi." Buna rağmen eğer bu delikanlı gerçekten bir yüzük almak niyetindeyse ona satacağı birçok model vardı dükkânında. Tedbiri elden bırakmayarak sağ eliyle silahı tutmayı devam ederek yüzüklerin olduğu raftan iki adet yüzük standı çıkardı ve "Nasıl bir yüzük istiyordunuz?" diye ekledi.

"Nasıl modelleriniz var? Kız arkadaşımın su yeşili gözleri var ve ben ona onun gözlerini anımsatan bir yüzük almak niyetindeyim. Ancak o kadar güzel yüzükleriniz olabileceğini pek sanmıyorum" dedi ve gülümsedi. Karsısında ki adama baktığında ima ettiği şeyi anlamamış olduğunu görünce irkilerek

"Yani gerçekten o renk bir yüzük olduğunu zannetmiyorum. Bazen doğa çok cimri olabiliyor. Bazı şeylerden bir tane yaratabiliyor. Öyle değil mi?" diye sordu onaylatmak istercesine kendini.

Kuyumcu ilk defa elini silahtan çekti ve karsısında ki delikanlının böyle bir söz etmiş olmasına şaşırarak "haklısınız galiba, hiç kimsenin bu derece değerli bir yüzük satabileceğini zannetmiyorum" dedi.

Delikanlı yüzükleri tek-tek incelemeye başladığında kuyumcuda delikanlıyı süzmeye başlamıştı. Yirmi beş yâda yirmi altı yaşlarında koyu siyah saçlı ama buna tezat beyaz yüzlü ela gözlü bir oğlandı karşısında ki. Boyu ortalamanın biraz üstünde geniş omuzlu bir yapısı vardı. Elleri güçlü bir karakteri olduğunu gösteriyordu ancak delikanlıda görüldüğünden daha fazla şey varmış gibi de duruyordu. Yıllardır dükkanına yüzlerce insan girmiş ve sadece altın değil insan sarrafı da olmuştu.

Delikanlı biraz daha yüzüklere baktıktan sonra kafasını bulamamanın verdiği bir üzüntü içinde iki yana sallayarak "Özür dilerim ama maalesef sizde de istediğim yüzüğü bulamadım" diyerek "Saat şuanda kaç acaba diye ekledi"

.Kuyumcu aniden değişen soru karşısında biraz şaşkınca delikanlıya "13:47"dedi. Aslında insanlar birileri onlara saatleri sorduğunda hep yuvarlarlar ve kuyumcuda öyle bir insandı. Birisi ona saati sorduğunda asla gerçek dakikayı vermez içinde bulunduğu saatin ya gerisinde yâda ilerisinde bir saat söylerdi. Nedense delikanlı ela gözlerini ona diktiğinde yalan söylemekten çekindiğini fark etti. "Sanırım bu sebepten dolayı saati yuvarlamamayı seçtim" diye geçirdi içinden.

Delikanlı teşekkür ettikten sonra arkasını dönerek dükkanın kapısından dışarı çıktı. Kuyumcu arkasından kendisine bol gelen pantolonuna bakarken delikanlı birden belinden iki adet otomatik olduğunu sandığı silah çıkardı. Yolun

karşısında ansızın duran koca bir jeep'e doğru ilerledi korumalardan ikisini onu fark ettiği anda yere sermişti zaten. İşin garip tarafı sadece tek el silah sesi duyulmuş olmasına rağmen ikisinin de aynı anda yere serilmiş olmasıydı. Bir tiyatro sahnesi olsaydı ancak bu kadar başarılı bir perde olabilirdi diye düşündü. Delikanlı silahını bu kez aracın arka camına doğru doğrulttu ve tetiğe ardi arkasına asılmaya başladı. Sanki intikamını kusuyor, arka camın ardında ki adamı mermilerle parçalara ayırmak istiyormuşçasına ateş ediyordu. Birden jeep'in kaldırım tarafın da ki kapısı açıldı ve içinden iri yarı şişman bir adam çıktı. Adam elini hayır manasında kaldırmış delikanlıya yalvaran gözlerle bakıyordu. Yine tek bir el silah sesi duyuldu. Delikanlı adamı tam avucunun içinden geçirdiği mermi ile alnın şakağında vurmuştu.

Kuyumcu adamın kafasının geriye doğru gidişini izlerken ağır çekim bir film sahnesine bakıyormuş hissine kapıldı. Polis sesleri duyulmaya, kadınların çığlıkları daha gürleşmeye başlamıştı. Delikanlıyı aradı gözleri ve onu tam jeep'in altı metre kadar önünde bir araca binerken gördü. Gülümsüyor muydu o? Birden titredi ve iki dakika önce elini silahına attığını hatırladı ve tanrıya bugünü de ölmeden geçirdiği için teşekkür etti.

BÖLÜM - II

Bitirin İşini

Sibel on dört yıldır geçtiği koridorları bu kez daha hızlı adımlarla geçiyordu. Bu gün sevgilisinin ona aldığı ve çok seksi bulunduğu uzun çivi topuklu ayakkabılarını giymiş koridorda her zaman ki gibi dikkat çekmek amacı ile sert adımlarla ama kendine göre "Ben geliyorum" melodisi çalan bir ritimle patronun ofisine doğru ilerliyordu. Başkalarının on dört dakika bile tahammül edemeyeceği bir adamla bunca yıl geçirebilmiş olması onun sinirlerini bir çelik kadar sert yapmış nerdeyse şaşırması imkânsız bir kadın haline getirmişti.

Sibel henüz otuz beş yaşında dışa çıkık doldun kalçalı, küçük göğüslü ama çok uzun bacaklara sahip olan bir kadındı. Sonradan sarışın olmasına rağmen onda anadan doğmuşçasına duran saçlarını her zaman ki gibi masanın üstünde duran kurşun bir kalemle toplamış, devlet dairesi pembesi olan rujunu sürmüş görevinin başındaydı. Hiçbir şey beni şaşırtamaz derken az önce patronundan on dört senelik bir saha ajanının infaz emrini vermek için onda bulunan kriptolu bir telefonu getirmesi emrini almıştı. Aslında bu bilmemesi gereken bir bilgiydi ama işi gereği bilmemesi gereken pek çok şeyi bilmeyi öğrenmişti.

Aslın da bu saha ajanı çocuğu çok sever hatta fazlası ile yakışıklı bulunduğu için pek çok gece kocası yerine onunla seviştiğini düşünerek seksten daha çok zevk alırdı. Şimdiyse bu ajanın ölüm emrini dolaylı yoldan iletmek üzere emir

almıştı. Buna çok zlmş olsa da bir emir almıştı ve bunca yıl öğrendiği en iyi ders emir demiri keser gibi bir klişenin gerçek olmasıydı.

Koridorun sonunda ki büyük kanatlı kapıyı tıklatarak “Efendim istediğiniz telefon” dedi. Adam arkası ona dönük bir şekilde önünde ki geniş camdan dışarıya bakıyor bitmesini hiç istemediği sigaranın dumanı üfleyerek ayakta duruyordu. Ellili yaşlarının sonunda olmasına rağmen mtiş kaslı bir vücuda sahip başının bir kısmı kelleşme sinyalleri veren standart ajan boyu olan bir seksenlik bir adamdı.

Sibel adamı sevmez ama saygı duyardı. Zaten bunca yıl geine bilmiş olmalarının tek sebebi de bu saygının karşılıklı olmasıydı. Buraya gelen binlerce insan içerisinden Sibel’e asılmayan iki kişi vardı birisi camın önünde ki diğeri ise ölmek üzere olan saha ajanı.

Patron hiçbir şey söylemeden elini yana doğru telefonu ver şeklinde uzattı. Sibel telefonu adamın sağ eline koydu ve odadan çıkmak üzere arkasını döndü. Adam kısa biran kapının kapanma sesini duymayı bekledikten sonra telefonundan bir numara çevirerek net ve tek bir sesle “**Bitirin işini**” dedi ve kapattı. Telefonu daha sonra imha kutusu adını verdikleri bir kutunun içine bıraktı ve düğmesine bastı. Mikrodalga fırını gibi bir kutuydu bu. Düğmesine basması ile telefonun erimesi bir oldu. Sonuçtan memnun bir şekilde tekrar manzarasını izlemeye devam etti.

BÖLÜM - III

İlk Dalga

Cumhuriyet meydanından valiliğe çıkan yolda hiç aldırış etmeden yavaş-yavaş arabasını sürmekte olan delikanlı ise her zaman ki kalabalık caddenin lanet trafiğine küfür ederek önde ki kalabalık araç gruplarından birisinin arkasında yerini aldı. Aslında onu rahatsız eden şey trafik yada 40° lik hava sıcaklığı değildi.

Onunda her istihbaratçı gibi görevi tamamlandığında alması gereken bir telefon vardı ve beklediği telefon hala gelmemişti. Genelde bu yeni çıkan kriptolu teflonlarda gecikme yaşanması normaldi ama 10dk lık bir gecikme istihbarat biriminin bilgi işlem bölümünde ki zeki çocukların yapabileceği bir hata değildi. Kendi kendine “Sabret Özkan” dedi. Tam Valilik ile eski Valilik binası arasında ki kesişen yolda sıkışmıştı trafik. İçini bir sıkıntı kapladı çünkü standart prosedürlere göre şimdiye kadar olay yerinden 10km kadar uzaklaşmış olması gerekirdi.

“Standart prosedürlerin canı cehenneme” diye düşündü. Zaten o prosedürler saha başında görev yapmış ajanlardan çok hukukçu tipli ve iyi giyimli gıcık tipler tarafından yazılmış kanunlardı. Onun bu işte ki başarısını sağlayan kesinlikle prosedürler değil aksine kanunsuz oluşuydu. Biraz başına buyruk bir adam olmuştu her zaman ancak tam olarak buda değildi onu başarılı yapan. Onu başarılı bir ajan yapan şey öngörüleriydi.

Hisleri ilkokul yıllarından beri örümcek adam hassasiyetinde çalışır, başına gelebilecek her şeyi önceden hisseder gibi ona uyarılar verirdi. Bunu ilk hissettiğinde annesinin mutfakta

olmadığı bir anda yemek masasında ki ekmeğe uzanırken yaşayabilecek olduğu 3 talihsizliği düşünmesi ile başladı. Henüz boyu çok kısa olduğu için bir ekmeğe önünde ki sıcak çayı aşarak uzanabilmesi ve onu alabilmesi için önünde ki tek seçenek bardağın üstünden kolunu uzatabilmektir. Bu durumda kendisini bekleyen olaylar; tam uzandığı anda kolunun kısa gelip bardağı aşamamak olasılığı, ya da üşümemesi için annesinin zorla giydirdiği ve onun düğmelerini açtığı hırkasının uzanma sırasında bardağa dokunması veya uzanmak için eğildiği sırada masaya çarpması bardağı devirebilir ve bu kendince bir felakete yol açabilirdi. Her durumda en iyisi annesinin gelmesini beklemek olacaktı.

Ona göre her olay 3 ihtimalle sonuçlanırdı. Bunlara kısaca başarı, başarısızlık ve vazgeçmek olarak adlandırırdı. Vazgeçmek pek çok insan için yenilgi demek olabilirdi ama onun için yenilmemek adına yapılan salaklıklar da büsbütün başarısızlıktı. “Salak olmaksızın başarısız olmak ve ondan ders çıkarmak daha iyidir” diye düşünürdü.

Örümcek hisleri yine alarm vermişti beklediği telefon gelmemiş olduğu gibi yoğun trafikte tam caddenin kesişimin de trafikte kalmıştı. Bu saatte trafiğin yoğun olması beklenen bir durumdu ama hiç hareket etmemesi tesadüften biraz fazlasıydı.

Birden kesişen yolda bir lastik sesi duydu. Siyah bir Amrog’un üstüne doğru sürdüğünü fark ettiği anda kendisini şoför koltuğunun yanında ki yolcu koltuğunu doğru fırlattı. Koltuğa değdiği anda Amrog güçlü ön tamponunu abranın sürücü kapsından içeri sokmuştu bile. Birden inanılmaz bir kemik sancısı hissetti. Yolcu kapısı ile Amrog’un tamponu arasına sıkışmıştı. Ama ona çarpan

araç durmamış güçlü mortunu bağırttırarak onu yolun sağ tarafında ki yüksek kaldırma doğru sürüklemeye başladı.

İçinden güçlü bir his arabadan inmesi gerektiğini söylüyordu. İnsan beyninin tehlike anında kalbin pompaladığı adrenalın sayesinde normalde ki düşünme hızının beş katı fazla çalışması anından birisine daha tanık oluyordu. Hemen araçtan inmeliydi yoksa köşede ki bankanın Atm'si ile Amarog arasında kalarak can vermesi işten bile değildi. Kapıyı daha da güçlenerek zorlayan aracın yaptığı baskı kafasında çınlamalar halinde ötüyor. Fazla adrenalinden gerilmiş vücudu hareket etmesini gitgide zorlaştırıyordu. Birden analitik zekâsı devreye girdi ve kendi kendine "seni ezmek için aracın geriye doğru gidip tüm gücü ile tekrar vurması gerek" sonucuna vardı. Aracın geriye doğru gitmesini umarak başını iyice ön konsolun altına gömdü ve belindeki iki adet otomatik silahı çekerek beklemeye başladı.

Sonunda diğer araçtaki şoförde onu bu şekilde ezemeyeceğini anlamış olmalıydı ki arabayı süratle geri sürdü. Aracın takviye vitesli olduğunu ve geriden tekrar öne çıkması ve hatta daha sert bir darbe atması için takviye vites geçmesi gerektiğini biliyordu. Araç geri gidip durduğu noktada üstünde durduğu yolcu koltuğuna çömelir vaziyette oturdu. Sonunda geniş araç tekrar kükreyerek ona doğru geldiğinde ayak bileklerinden destek alıp koltuğun arkalığında kuvvet alarak kendisini tuz buz olmuş ön camdan dışarıya fırlattı. Ön kaputa çarptığı anda omurgalarından birisi korkunç bir acıyla sızladı. Ancak kendisini son anda sağ omzunun üstüne çevirdiği için elinde bulunan otomatik silahları Amorog'un sürücü camına doğru çevirebilmişti. Omuzu üstünden aracının motor kaputu üzerinde aşağıya doğru kayarken silahlarını ateşlemeyi de başarabilmişti.

Bu olay o kadar kısa bir anda oldu ki mermilerinin hedefi bulup bulmadığından bile emin değildi. Yerde birkaç saniye kaldı ve başını iyice yere koyarak az önce ona çarparak ezmeye çalışan aracın kapılarının açılıp açılmadığını kendi aracının altından kontrol etti. Kapılar çoktan açılmıştı. Lanet olası devasa alet dört kapılı ve kasalı koca bir dev gibiydi. İçerisinde tahminen beş en iyi ihtimalle dört kişiyi rahatça alabilecek cinstendi. Aracının ön tamponuna koyduğu ayakları ile kendini sırtı üstünde geri iterek önünde ki trafik yüzünde yolda kalmış aracın altına doğru süründü. Silahlarını bacak arasından dışarıya doğru tutmuştu.

Birden bir çift yeşil kundura marka ayakkabının kendisine doğru geldiğini fark etti. Yeşil kundura istihbarata takım elbise altında sık durması ve çatışma sırasında esneklik vermesi için hazırlanan standart ajan ayakkabısının markasıydı. O anda istihbaratın onun üstünü çizdiğini kavradı. Neden ölmesini istedikleri konusunda bir fikri yoktu ama bugün burada ölmeye de niyeti yoktu. Zaten bu sonra ki konuydu bir gün mutlaka nedenini öğrenecekti nasıl olsa.

Kendisine doğru gelen ayakkabıların sırası ile bir ayak boyunda birbirinin önüne gelecek şekilde ilerlediğini fark etti. Adamın elinde M16 cinsi standart USA piyade tüfeği olmalıydı. Çünkü bu bir tabanca olsa hedefi silahın nişangâh takımını göz hizasına tuttuğu için adımlarını daha geniş atması gerecekti. Ama M16 cinsi bir silahla dakika da 700/900 arası mermi atarak ıskalamazsınız ve bu yüzden adımlarınız daha kısa silahın namlusu hedefe doğrultulmadan yere dönük şekilde adım adım yürürsünüz. Ashında duruma bakılacak olursa şanslıydı çünkü bu 5.56 çaplı silahların asıl amacı öldürmek değil yaralamaktı. Bu durumda altında bulunduğu aracın gövdesi onu bir süre korurdu.

Beyni yıldırım hızı ile çalışıyor olasılıkları tartıyordu. Aracın içinden muhtemelen dört kişi inmişti birisi altında olduğu aracın sol lastik hizasından adım-adım olduğu yere doğru geliyordu. Diğeri ise sağ lastik yüzünden göremediği taraftan geliyor olmalıydı. Bu adamlar profesyonel olduklarına göre diğer ikisinden birisi araçta her an hazır olarak kalmıştı. Üçüncü adam ise muallaktı. Onu sonra düşünmesi gerekecekti.

Birden solda gördüğü yeşil kunduralı ayaklara önce sol elinde ki tabanca ile tam "aşıl tendonuna" doğru bir el ateş etti. Mermisi hedefi bulduğunda adam büyük bir çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktüğü anda ikinci mermi tam böbreklerinin üstününden midesine doğru girmişti bile. Bir mermi daha sıkabilirdi ama midesine kurşun yiyen bir adamın kıpırdayamayacağını hatta mide asitlerinin dışarı çıkmasından dolayı iç organlarının korkunç bir acıyla yanacağını daha önceki sayısız cinayetlerinden iyi biliyordu. Adamın yanın doğru koşan ayaklar görmediğine çok sevinerek vücudunun elverdiği ölçüde sırtı üstünde sürünerek aracın sol tarafından dışarı çıkardı kendisini.

Vücudunun yarısı dışarı çıkmıştı ki az önce Amorog tarafından ezilmiş aracının yolcu kapısından arkadaşına baka kalmış takım elbiseli birisini fark etti. Destek için durması gerektiği yerde duran ajan doğru yapmış ama arkadaşının kopmuş bacağına bakmadan duramamıştı. Bu bir anlık dalgınlığı Özkan'ın silahından çıkan merminin kafatasını dağıtması ile son buldu.

Aracın solundan şimdi tamamen çıkmayı başarmıştı. Ajanın sol tarafa doğru koşacağını tahmin ettiği için az önce altında durduğu aracı kendisine siper yapa-yapa eğilerek aracın arka tarafından sağ tarafına doğru kaydı. Bu ona

ikinci güzel atışını yapma şansını verdi. Çünkü Amorog'un içinde ki ajan bir hata yapıp aracın sağından çıkmasını tahmin etmediği Özkan'ı sol tarafta arıyordu. Sağ elinde ki silahı kaldırıp ateşleyeceği anda az önce zedelenmiş olan omuru yüzünden istediği gibi ateş edemedi. Mermisi aracın şoför kapısında ki zırha çarparak durdu. Bu kısacık anda ajan ona dönmeyi başarmıştı ama bu sefer Özkan'ın sol elinde ki silah patlamıştı. Mermi adamın boynundan tam nefes borsunun üstünden içeriye girmişti. Merminin hızı ve basıncı ile sırt üstü yere düşmüştü bile.

Nerdeyse bir dakika kadar bir zaman içerisinde üç arkadaşı öldürülmüş olan son ajan birden yere atlayıp siper aldı. Aracın altına doğru uzattığı silahla az önce arkadaşını öldüren hedefin yaptığıнын aynısını yapıp ayakkabı aramaya başlamıştı. Ama yaptığıнын ölümcül bir hata olduğunu altına yattığı aracın bagajının üstünden gelen sesle anladı. Saliseler içinde kafasından içeriye bir mermi girmişti bile. Özkan adamın yere yattığını gördüğü anda zıplayarak aracın bagaj kaputunun üzerinden kayarak adamın yattığı yerin tam üstüne doğru kaymış ve silahını tam kafasının üzerine ateşlemişti.

Son cesedin yanına oturup üstünü arayacakken birden siren sesleri duyulmaya başladı. Valiliğin içerisinde bulunan birkaç polisin ona doğru koşmaya başladıklarını gördüğünde durmuş olan trafiğin arasından hızlıca caddenin karşı tarafına geçti ve alçak korumalı olan caminin bahçesine atladı. Caminin bahçesinden sağa dönerek Kışlahan çarşısının yanından geçerek Antalya'nın belki de en kalabalık caddesinden birisini olan kapalı yola daldı ve kalabalığa karıştı.

Atletik vücudu bir yana arkasından koşan valilik polisleri paslanmışlıklarından dolayı ve bellerine taktıkları o gereksiz bir şekilde sarkan ve tabancayı sağa sola sallayan tabancı kılıfları yüzünden onu ancak cami bahçesinden sağa doğru dönerken hayal meyal görebildiler.

Özkan daha önceden kaldığı yerin kendisi için yeterli bir sığınak olmadığını kestirebiliyordu. Aslında bu onun zorda kaldığı ilk görevi de değildi. Daha önce de bazı görevleri sırasında bu tarz kaçma ve saklanma vakaları yaşamıştı ama o zamanlar arkasında meslektaşları ile birlikte koca bir kurum vardı. Şimdi yalnızdı ve yorgundu. Hemen kalacak bir yer bulmalı, kafasını toparlamalı ve derin bir uyku çekip sabaha hazır olarak uyanmalıydı.

Kapalı yolun denize doğru olan çıkışından Kale İçine doğru yürüdü. Tarihi saat kulesinin yanından geçerek Antalya da rahatsız edilmeden kalabileceği tek pansiyonların olduğu Kale İçine girip dinlenmekti niyeti. Kale İçinde ki pansiyonlar beş yıldızlı oteller sayılmazlardı ama turist gibi davranarak bir gece geçirse ona yeterdi. Tarihi ... camiinden geçtikten sonra gündüz vakti türkü çalan mekanın yanından geçerek eski bir kitapçının yanında ki pansiyonu gözüne kestirdi. Ama öncesin de pansiyondaki resepsiyonu turist olduğuna inandırması için kitapçıya girip bir harita satın aldı. Hemen karşıda ki rent a car'ın yanında bulunan butikten bir tişört ve pantolon alarak üzerindeki eski kıyafetlerden kurtuldu. Böylece resepsiyona oynayacağı ufak bir tiyatro gösterisinin tüm ekipmanları hazır olmuştu.

BÖLÜM -IV

Planlama

Bugünü bitirip biran önce Rus sevgilisi Anita ile buluşmak isteyen Fırat vardiyasının bitmesine henüz 1 saat olduğunu fark etmişti. Bu izbeden daha hallice olan Pansiyondan bozma otelde beş aydır çalışıyordu ve bu beş ay boyunca otelle ilgili bildiği tek şey para kazanmadığıydı. Patronları her ay maaşlarını (tabi maaş denebilirse) düzenli veriyor olmasaydı bu işi de çoktan bırakırdı. Gerçi bayan arkadaş bulma konusunda da yadsınamaz bir yardımı da olmuyor değildi.

Bu düşüncelere dalmış bir halde iken lobiden içeriye kısa sortlu, elinde bir harita ile simsiyah saçlı bir adam girdi. Turistlerin kale içinde kaybolmaları alışılmadık bir durum değildi. Hatta daha da ileri gidip aç bıraktığınız bir turisti kale içinin ortasına bıraktığımızda dışarıya çıkmasının tek yolu ölmektir derlerdi.

Gelen adam elinde ki haritayı gösterip Antalya'nın en ucundan bahsediyor buraya gitmek istiyorum diyordu.

Adam: "Bu bölgeye gitmek istiyorum ama çok yoruldum ve kafam da biraz iyi anlarsın ya" dedi ve sarhoş gibi yalpaladı.

Fırat: "Size nasıl yardımcı olabiliriz diye" ekledi. Oysa tahmin edebiliyordu adamın ne istediğini. Muhtemelen adam çarşığı gezerken güzel bir Türk kızı gördü ve onu takip ederken buralara kadar geldi. Kafilesinden de uzaklaşınca ertesi gün otele döndüğünde karısına anlatabileceği mütiş bir öyküsü oldu. Sanırım otelde tıklıp kalmaktansa Antalya

gecelerine akmak, üstelik bunun için bahane sahibi olmak müthiş bir fırsattı.

Adam: "Bir oda istiyorum akşama da şöyle nefis bir Antalya gecesi yaşamak istiyorum ama kimliğimi otelde bırakmışım. Neyse ki yanımda param vardı. " dedi ve cebinden çıkardığı 200tl lik banknotu Fırat'ın önünde duran defterin altına bıraktı.

Fırat adama gülümseyerek arkasını döndü ve bir anahtar aldı ve ekledi " Otelimize hoş geldiniz. Mağduriyetinizi anlıyoruz. Firma olarak son isteyeceğimiz şey bir ziyaretçimizi oda dışında bırakmak olacaktır."

Elinde ki anahtarı solunda ki koridora doğru tutup "309" numaralı oda buyurun diyerek adama yolu gösterdi.

Özkan daha önceden kaldığı yerin kendisi için yeterli bir sığınak olmadığını kestirebiliyordu. Aslında bu onun zorda kaldığı ilk görevi de değildi. Daha önce de bazı görevleri sırasında bu tarz kaçma ve saklanma vakaları yaşamıştı ama o zamanlar arkasında meslektaşları ile birlikte koca bir kurum vardı. Şimdi yalnızdı ve yorgundu. Hemen kalacak bir yer bulmalı, kafasını toparlamalı ve derin bir uyku çekip sabaha hazır olarak uyanmalıydı.

Yapması gereken bir plan, dinlendirmesi gereken bir vücudu ve alması gereken bir öğ vardı. En iyi bildiği şey öldürmekti onun. Devlet eliyle bunca yıl öldürmek için yetiştirilmiş ama çok daha fazlası olduğu için hep zor görevlere koşulmuş bir adamdı o.

Odaya çıktığında öncelikle uykusuz geçireceğini bildiği önünde ki birkaç gün için elinden geldiğince uyuması

gerektiğini bildiğinden. Hemen yatağa attı kendini. Silahını büyük bir kliŝe olan yastık altına bırakmıŝtı. Tavanda ki ampulü de söküp tam kapı kolunun üstüne usulca yerleŝtirmiŝ ampulün düŝeceđini tahmin ettiği yerde ki halıyı da kenara çekmiŝti. Bu onun odasına gizlice girmek isteyenlerden onu uyarmak için aldığı bir tedbirdi.

Saatine baktı olaydan bu yana henüz yirmi beş dakika kadar anca geçmiŝti. Demek ki otelin basılıp aranması için önünde daha 3 saatlik bir zamanı vardı. Buda iki saatlik uyku sonrası ona düşünmesi için bir saat zaman demekti. Profesyonel vücudu daha kafasını yastığa koyar koymaz uyumasını sađlamıŝtı. Zira vücudu da onun bu uykuya ihtiyaı olduğunu biliyordu.

BÖLÜM-5

Uyanış

Kaan masa başındayken birden yerinden zıpladı. Sürekli içtiği kaçak viskisinden son bir yudum daha alarak ayağa kalktı. Yazdığı son birkaç kelimeyi biraz tiksinererek okudu. Tikslenme sebebi yazdıklarının kötü olması değildi. İçki yüzünden ekranda ki küçük yazıların sürekli kaymasındandı

*Ekrana yaklaşıp baktığında koca ekranda sadece iki kelime yazılıydı. Yanıp söner halde duran imlecin yanında duran iki kelime. **"Kendine Gel"**.*

Anımsamaya çalıştı neden bu kelimeyi yazdığını. Kafasını zorladı ama hatırlayamadı. Bu aralar çok sık oluyordu bu ona. Kendisini içkisinden son bir yudum alırken buluyor ekranda sayfalar dolusu yazı duruyor ama hatırlamıyordu. Hatta öyle bir kaptırılmış olmalı ki kendini günlerden ne olduğunu, saatin kaç olduğunu bile bilgisayarında ki saatten öğreniyordu çoğu zaman.

Karnının acıktığını hissetti. Eve şöyle bir göz attı. Sanki ilk defa fark etmiş gibi şaşırıldı çünkü bu evi anımsamıyor hatta evde bir buzdolabı olmayışına şaşırıyordu. Biranda evinde çok yabancılaştığını düşündü. Birden aslında bunu çok sık yaptığını, yazmak için sürekli şehir ve mekân değiştirdiğini hatırladı.

Ona yardımcı olan çok güzel esmer bir editörü vardı. Sanırım o bulmuştu bu evi de ona. Zaman zaman yazmak için uzaklaşmak, dünyadan soyutlaşmak ister bunun için Belis'i bulur ve ona "Kurtar beni" derdi.

*Belis 30 lu yaşlarda yazarlık kariyerinden vazgeçip editör olmuş bir ateş parçasıydı. Ateş parçası olması yalnızca seksiliğinden değil aynı zamanda hiper aktif seviyede olan işkolikliği yüzündendi. Ona bir işi yapması için bir kere söylediniz, siz onu arayıp tekrar sorana kadar iş çoktan bitmiş bir şekilde önünüze gelirdi. Belis İtalyancadan “**bellissimo**”¹sözünün kısaltılmışıydı. Şiir yazar bir babası ve çocuğunun isminin ne olduğunun bir önemi olmadığını önemli olan kişiliğin nasıl olduğu konusunda dünya görüşü olan bir annesi olduğunu söylediler hep.*

Birden belki de en doğrusu onu aramaktır diye geçirdi içinden. Zira dünyadan soyutla derken beni sarılık hastası yap dememiş olduğundan emindi. Çünkü içinde bulunduğu oda tam bir çöplüktü. Yarım açık yatağın üzerinde ki örtü sapsarı bir hal almıştı. Hava korkunç sıcaktı ve görebildiği kadarıyla oda da klimada yoktu.

*Odaya göz atmaya devam ederken yine ekranda ki yazıya takıldı gözü. “**kendine gel**” . Neden böyle yazmıştı ki? Acaba bu orada durduğu zamanı içki içerek boşa harcadığını ayıldığı zaman kendisine hatırlatmak isteyen bir kelime miydi. “Aman neyse ne” dedi kendi kendine. Belis’te tüm sorunların cevap vardır nasıl olsa. Dışarı çıkıp kendime bir kahve alayım ve buraya yazmak için geldiğim şahane fikri yazmaya başlayayım diye düşündü.*

Kaan cep telefonu kullanan birisi olmadığı için her zaman yanında bir ankesörlü telefon kartı taşırdı. Belisi aramak için kullanacağını düşündüğü kartı ararken birden odada bir telefon sesi duyuldu. Eski tip ahizeli telefonlardan birisinin sesiydi. Çok gürültülü bir şekilde çalıyor hatta bu

¹ İtalyanca sevgi ve güzellik

ses onu irite ediyordu şuan. İçtiği koca şişe viskinin etkisi de vardı tabi bunda. Sonunda köşede ki açılıp içi dolaba boşaltılmamış olan bavulunun arkasına gizlenmiş olan telefonu buldu.

“Alo”, “İzbeler otelini aradığınız için teşekkür ederiz. Kendisini aradığınız yazar şuan sarılık olmuş olabilir yada eriyip sapsarı olan yatağın içinde terler içerisinde lanet bir tereyağına dönüşmüş olabilir” diyerek telefonu cevapladı.

“Tamam o zaman benden istediğin o rezil otele yerleşmiş olduğuna sevindim” dedi karşıda ki kadın değişik bir aksanla. “ O lanet olasıca dediğin oteli kaç hafta aradığımı bilseydin daha sevimli olabilirdin sanırım” diye ekledi

“Belis senden gerçekten burayı istediğime emin misin?”

“Ne demek emin miyim? Sana bunu gerçekten isteyip istemediğini defalarca sordum. Hatta bir çalışanımı o otele gönderip kalacağın odanın fotoğraflarını çektirip sana gösterdim. Odayı görünce beni kollarımdan tutup havaya kaldırdığını ve benimle evlenmelisin dediğini hatırlatırım sana. ”

“Gerçekten mi? Sana benimle evlenmelisin mi dedim?”

“Demedin tabi ki seni şapşal. Bunu zaten denemiştik ama sen ten uyumumuz olmadığı iddiası ile imza gününde tanıştığın dolgun kalçalı bir kızilla beni aldatmıştın. Bu arada o kızın reşit olduğuna emin misin?” diyerek kahkahalar attı Belis.

Kaan da hafiften gülümsedi ama doğruyu söylemek gerekirse hiç bir şey anımsamıyordu. “Peki Belis. Buraya ne zaman geldim ben?” diyerek biraz tedirginlikle sordu

“Kaan bir tanem sen iyi misin?. Bu ne biçim bir soru dün akşam yerleştin odana hatırlamıyor musun?”

Demek dün gelmişim. İlk gece neden hiç bir şey yazamadığımı açıklıyor bu durum. Aslında aklımda müthiş fikirler vardı. Tam soru sormak üzereyken Belis

“Hayatım aklında ki fikirler süper.Dün gece bana attığın mail’i okudum. Kitabın taslağı inanılmaz iyi duruyor. Daha oraya gideli 3 saat olmuştu ama bana müthiş bir taslak yolladın. Yayım evi sahibinin de nutku tutuldu. Her ne yapıyorsan yapmaya devam et bir tanem. Bak eğer canın sıkılırsa yada olduğun yerden daha iyi bir yere geçmek istersen beni ara. Derhal seni daha iyi bir yere aldırırım. İyi olduğundan emin misin?”

“Şey ben biraz fazla kaçırdım içkiyi sanırım. Neyse ben kahve içebileceğim bir yer bulayım ayıldıktan sonra tekrar konuşuruz. Yani her zaman ki gibi beni ararsın”.

“Tamam canım. Öptüm seni çok. Kahve içinde hemen ilk bloktan sola dön.” Diyerek kapattı telefonu Belis.

Telefonu yerine bırakırken zihni sanki daha da netleşmiş gibiydi. Neyse bir kahve içip kendime gelirim diye telefonu kapattı. Sonra kendine gel kelimesini bu yüzden yazmış olabileceğini düşündü. Bir kahve iç ve kendine gel. Bazen postitlere³ böyle hatırlatıcılar yazar ve sabah olduğunda animsatmalarını beklerdi.

Odadan çıkıp dar bir koridordan geçtikten sonra asansöre ulaştı. Aşağıya inip kendisini kaldığı binanın dışarısına attı. Temiz hava daha iyi geldi. Sağoına baktığında Belis’in ona

neden köşeye dö²n dediğini anladı. Yolun sağı çıkmaz sokaktı çünkü. Köşeyi dönüp kahve almaya gitti.

Köşeyi döndüğü anda senelerce yaşamının bir kısmını geçirdiği yeri hatırladı. Vay canına buraya dönmek istemesinin ve bu izbe yerin açıklaması demek ki buydu. Burası onun üniversiteyi okuduğu Kuzey Kıbrıs T.C idi. "Famagusto"³ dedi kendi kendine.

Şuan kaldığı yer ise bir zamanlar yurt olarak kullanılırdı Sanırım sonradan pansiyona çevirmişlerdi çünkü burası paralı okulda okuyan zengin çocuklar için fazlası ile izbe bir yerdi. Kaldığı odanın numarası bile aynıydı. Belis gerçekten iyi iş çıkarmıştı. "Kızın maaşına zam yapmalıyım" diye düşündü. "Vay be 305 numaralı odam bile aynı" dedi.

Eve döndüğünde kapının önünde bir kese kağıdı ve içinde bir not vardı. Günlük içkinizi evde olmadığınız için kapınıza bırakıyorum yazıyordu. Bunu Belis'mi ayarlamıştı yoksa kendisini bilemiyordu ama dün geceki mail'i attıran bu içkiyse kesinlikle içmeye devam edebilirdi. Belki yazım aralarında birkaç kadeh içerdi.

İçeriye girdiğinde hemen soyundu ve bilgisayarının başına geçti. Ellerini piyano çalar gibi klavyesinin üstüne koyarak yazmaya başladı. Her paragraf sonrasında bir yudum daha alıyordu içkiden. Tadı gerçekten rezalet bir şeydi ama sandalye tepesinde oturmaktan uyuşmuş poposunu rahatlatıyordu en azından.

² Not alamak amacı ile kullanılan bir tarafı yapışkanlı not kağıdı

³ K.K.T.C de bulunan Gazimagosa şehrinin savaş sonrası İngilizlerce verilen adı

Bir saat kadar hem içti hem de yazdı. Birden çok yorulduğunu düşündü ve içkisinden son bir yudum alarak başını klavyenin üstüne bıraktı. Zaman-zaman böyle uyurdu. Çünkü böyle uyumanın yazdıklarına saygısının bir ifadesi olarak düşürdü. Çok iyi şeyler var yazacağım aklımda çok parlak fikirler var diyerek uykuya daldı...

BÖLÜM-6

İzci Kız

“Derhal bölgeye hakim bütün “Mobese” kameralarının görüntülerini istiyorum.” Diyerek odaya daldı başkomser Defne.

Henüz saat sabahın dokuzuydu ve önceki akşam aslında sevmediğini günler önce fark ettiği erkek arkadaşından evlenme teklifi almıştı. Aslında tam olarak gündüz vakti beş cinayet işleyen adam değildi kızdığı yada sabahın bu saati işe gelmesi de değildi. Onun kızdığı bu evlilik teklifini alış şekliydi. Adam dan diye sormuştu sanki yüzde yüz kabul edecekmiş gibi “Benimle evlenirimsin?” dedikten sonra balayına şuraya buraya gidelim diye planlarından bahsetmişti. “Ah şu erkekler ve onların egoları” diye söylendi.

“Defne komserim derhal toplantı odasına gelmeniz gerekiyor” diye seslendi oda da ki polislerden bir tanesi.

“Bir terslik mi var?”

“Bilemiyorum komserim. Amirim sizi hemen çağdırmamı istedi ve sanırım bir kod 1 vakası” diye ekledi.

“Lanet olsun. Kahvemi toplantı odasına getirirmisiniz?” diyerek acele acele üst katta bulunan toplantı odasına doğru yürümeye başladı. “Demek kod1 vakası ha” bunca yıllık meslek yaşantısında böyle bir şeye sadece bir kere rastlamıştı. Oda daha yıllar önce yeni mezun bir komser adayı iken ilk görev yeri olan göçmenlik bürosundaydı.

Göçmenlik bürosu yasa dışı göçmenleri kontrol ve denetim altında tutmak amacı ile kurulmuş standart bir büroydu. Ama ilerleyen günlerde tek dertlerinin bu olmadığını çabucak kavramıştı Defne. Göçmenlik bürosu yurt dışından gelen siyasal ya da diplomatik dokunulmazlığı olan kişilerinde gizliden takibini yapıyordu. Onların ajanlık faaliyetleri için mi yoksa kartvizitlerinde ki görev bilgilerini mi icra ettiklerini anlamaya çalışıyorlardı.

Kod1 ise bu tarz durumlarda istihbaratında olaya dahil olduğunu gösteren aralarında ki gizli bir anlaşma diliydi. Telefon hattında ki 1numara istihbarattı ve bu yüzden bu adı almışlardı. Ne zaman ki istihbarat olaya dahil olsun birbirlerine kod 1 vakası diyerek bir nevi şifreli olarak anlaşılıyorlardı.

Asansörden bu düşüncelerle çıktı ve “Bugün çok çetin olacak sanırım. Allaha şükür ki bugün spor ayakkabımı giymişim” diye düşündü.

Defne 1.75 boylarında, atletik vücutlu, yeşil gözlü ve kumral bir kızdı. Vücudu, özellikle omuzları biraz geniş durduğu için girdiği ortamlarda hemen fark edilirdi. Ama ona bir bakanın bir daha bakma sebebi ateş saçan gözleriydi. Birisine bir kere batkımı tam içine bakar ve konuşması bitene kadar asla çekmezdi. Suçluları en çok yıldırırsa sevimli yüzüne karşın bu gözlerin bazen kin saçmasıydı.

Toplantı salonu üst katta klasik tarzda bir odaydı. İçinde genişçe bir masa olan ve ortasında projeksiyon cihazının en eski modellerinden birisi ile odaya azıcık bir mimari hareket katmak istemişler gibi duran basit bir odaydı. Yine de pek çok suçlu bu odada yapılan ve belki saatler süren toplantılardan sonra yakalanmıştı.

Defne üstünde ki deri ceketini alt uçlarından çekerek kapıyı yavaşça tıkladı ve "Gel" sesi beklemeye içeri girdi. Çünkü toplantılarda insanlar "gel" demezdi.

İçeriye girdiği an bugün giydiği kot pantolon, spor ayakkabılarından ve boğazlı kazağından utandığını hissetti. Çünkü odanın içinde tüm Asayiş şubelerinden terörle mücadeleye kadar tüm masaların Emniyet müdürleri oradaydı.

Onunda bağlı olduğu cinayet büro emniyet müdür İsmail Yankı

"Gel Başkomserim bizde seni bekliyorduk" dedi.

Masanın başında duran sarışın bayan eğer hazırsak başlayalım dedi ve onaylatmak istercesine odanın en karanlık köşesinde Defnenin bir an sigara içtiğini düşündüğü adama baktı. Adamın evet manasında ki el işareti belli belirsiz gözüktü.

Defne boş bir sandalye bulup oturduğu anda odanın ortasında ki projeksiyon cihazı çalıştı ve ışıklar söndürüldü. Cihazın yansıttığı ekranda iki olayında mobese kayıtları dönüyordu. Ekranda genç ve atletik olduğu belli olan bir adam önce jeep'in yanında ki iki korumayı sonra arkada ki adamı öldürürken görülüyordu.

Sarışın kadın; "Adamımız Özkan Tezcan" "1980 İzmir doğumlu. 1999'a kadar hakkında fazlaca bir bilgimiz yok. 99 yılında Doğu Akdeniz Üniversitesinde okumak üzere adaya geçmiş. 2002 yılında ise istihbarata katılmak üzere CV bırakmış." Bu noktada biraz durup tekrar aynı onayı bekledi ve onay gelince devam etti.

“ 2002 yılında Kıbrıs epeyce karışık ve istihbaratın öğrenci olayları vs gibi eylemleri önceden kestirebilmesi için böyle bir genci yetiştirmek üzere alması normaldi. Özkan mezun olana kadar hem eğitim hem de ajanlık faaliyetlerini yürüttü. Bu yıllar arasında oldukça faydalı hizmetleri de olmadı değil. Ama bunlar gizli bilgilerdir.”

Buradan sonrası biraz sıkıntılıymış gibi derin bir iç çektikten sonra, “Önünüzde ki dosyalarda onun geçmişini daha net olarak görebilirsiniz. 2005 yılında mezun olduktan sonra sırası ile Almanya, Fransa, İtalya ve Amerika da dış işleri bakanlığı kamuflajı altında ajanlık faaliyetlerini sürdürdü. Bu görevler sırasında 14 kere üstün hizmet madalyasına layık görülmüştür.”

“Ancak son görevinden sonra akli dengesini yitirdiğini düşünüyoruz.” diyerek ışıkları yakmaları için arkaya işaret etti.

İsmail Müdür, “Peki bunları neden bizimle paylaşıyorsunuz? Genelde istihbarat kendi işini kendisi görür.” Diyerek yerinde bir soru sordu.

Sarışın kadın; Çünkü az önce izlediğiniz ikinci videoda ki adamlar bizim adamlarımız. Özkan iyi yetişmiş bir ajan ve ülkesini çok seviyor. Ona ne olduğunu bilmiyoruz ama her ne olursa biz ona yaklaşmaya devam ettikçe kayıp vermeye devam edeceğiz. Öte yandan bölgesel polis kuvveti onu tutuklamaya kalkarsa tutuklamaya dirense bile size karşı öldürücü eylemlerden uzak duracaktır.”

“Peki, bundan emin misiniz yoksa yetiştirmesi zor olan ajanlar yerine harcanabilir polisler yollamak daha mı işinize geliyor?” diye öfkeli bir çıkış yaptı Defne.

Sarışın kadının yüzünde bu öfkeli çıkış karşısında bir mimik dahi oynamadı aksine oda üstüne dikilmiş bir çift yeşil gözün tam içine bakarak "Baş komserim sen bugün giydiğin kıyafetten ne kadar eminsen bende o kadar eminim " diyerek Defne'yi susturdu.

Defne az önce ki çıkışından dolayı utanmamış aksine sarışın kadının dişli çıkışı onu daha da heyecanlandırmıştı.

"Anladığım kadarıyla davaya benim bakmamı istediniz diyerek" İsmail Müdüre döndü. Müdüründen onay işareti alınca sarışın kadına dönerek

"Tüm yetki bende olacak. Hiçbir şekilde ajanlarınızı sağımda, solumda yada hedef mevziimde görmeyeceğim ve olay kapanana kadar bu adamın gittiği her şehirde tam yetkili olarak bulunmak istiyorum. Ayrıca bu dosyalar haricinde bu adamla ilgili gizli olsun olmasın tüm bilgiye özel erişimde istiyorum. İtirazınız varsa şimdiden söyleyin." Diyerek kadın gözlerinin içine baktı tekrar.

Sarışın kadın Defneye doğru bakarak. "Umarım bizden ne aldığınızı farkındasınızdır. Pekala tüm şartlarınızı kabul ediyoruz ancak her adımızdan haberdar edilmek istiyoruz."

Defne onaylar manasında başını aşağıya eğdi ve yeni davasını çözmek üzere odadan ayrılmak için ayağa kalktığı anda İsmail Müdür " Emniyet tüm masaları ile bu davada arkanda Defne. En ufak bir ihtiyacında tüm meslektaşlarım sana yardımcı olacaktır." Diyerek onaylatmak istercesine hiç sesleri çıkmadan odada oturan diğer birim müdürlerine baktı.

Defne odadan çıkarken tüm emniyetin arkasında olduğunu bilmek onu biraz rahatlatmıştı. Bu sırada ona kahve getirecek olan memurun kapıda beklediğini görüp. "Lütfen ekibimi topla bir olayın peşindeyiz ve şu buz gibi olmuş kahveyi bir yere koy artık" diyerek hızlıca asansöre yürüdü tekrar.